

2. Má sa článok 5 ods. 1 písm. a) a b) prvej smernice Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok a vykladať v tom zmysle, že poskytovateľ služby platených odkazov, ktorý sprístupňuje inzerentom kľúčové slová reproduktívne alebo imitujúce zapísané ochranné známky a na základe zmluvy o poskytovaní služieb zabezpečuje prostredníctvom kľúčových slov vytvorenie a prednostné zobrazenie reklamných odkazov na internetové stránky, ktoré ponúkajú tovary alebo služby zhodné alebo podobné s tými, pre ktoré je ochranná známka zapísaná, používa tieto ochranné známky, ktorých používanie je ich majiteľ oprávnený zakázať?
3. V prípade, že takéto používanie nie je používaním, ktoré možno podľa smernice a nariadenia [(ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločenstva] ⁽²⁾ majiteľom ochrannej známky zakázať, môže byť poskytovateľ služby platených odkazov považovaný za poskytovateľa služby informačnej spoločnosti, ktorá na základe článku 14 smernice 2000/31 z 8. júna 2000 pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, ktorého zodpovednosť nevzniká skôr, ako bol informovaný majiteľom ochrannej známky o neoprávnenom používaní označenia inzerentom?

⁽¹⁾ Prvá smernica Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známok (Ú. v. ES L 40, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92).
⁽²⁾ Ú. v. ES, L 11, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146.

Žaloba podaná 4. júna 2008 – Komisia Európskych spoločenstiev/Talianska republika

(Vec C-244/08)

(2008/C 209/42)

Jazyk konania: taliančina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločenstiev (v zastúpení: A. Aresu a M. Afonso, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Talianska republika

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Talianska republika, pokiaľ ide o vrátenie DPH zdaniteľnej osobe usadenej v inom členskom štáte alebo v tretej krajine, ktorá ale má stálu prevádzkareň, si nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 1 ôsmej smernice Rady 79/1072/EHS zo 6. decembra 1979 o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – Úpravy o vrátení dane z pridanej hodnoty platiteľom dane, ktorí nemajú sídlo na území štátu ⁽¹⁾ a článku 1 trinástej smernice Rady 86/560/EHS zo 17. novembra 1986 o harmonizácii zákonov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – postup vrátenia dane z pridanej hodnoty osobám podliehajúcim zdaneniu, ktoré nesídlia na území Spoločenstva ⁽²⁾, v rozsahu, v akom ukladá zdaniteľnej osobe, ktorej prevádzkareň sa nachádza v členskom štáte alebo v tretej krajine, ktorá ale má stálu prevádzkareň, ktorá v rozhodnom období v Taliansku dodala tovar alebo poskytla služby, aby dosiahla vrátenie DPH zaplatenej na vstupe prostredníctvom mechanizmov stanovených v uvedených smerniciach, a nie prostredníctvom odpočtu, ak ku kúpe tovaru a služieb dochádza nie prostredníctvom stálej prevádzkarne v Taliansku, ale vykonáva ho priamo hlavná prevádzkareň,
- zaviazat' Taliansku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Touto žalobou sa Komisia Európskych spoločenstiev domáha, aby Súdny dvor určil, že talianske opatrenie, ktoré platiteľovi DPH, ktorého prevádzkareň sa nachádza v členskom štáte alebo v tretej krajine, ktorá ale v Taliansku má stálu prevádzkareň, ktorá v rozhodnom období v Taliansku dodala tovar alebo poskytla služby, ukladá, aby dosiahol vrátenie DPH zaplatenej na vstupe prostredníctvom mechanizmov stanovených v smernici 79/1072/EHS (ôsma smernica o DPH) a v smernici 86/560/EHS (trinásta smernica o DPH), a nie prostredníctvom normálneho mechanizmu odpočtu, ktorý je ako všeobecné pravidlo upravené v smernici 77/388/EHS ⁽³⁾ (šiesta smernica o DPH), ak k nákupu tovaru a služieb dochádza nie prostredníctvom stálej prevádzkarne v Taliansku, ale vykonáva ho priamo hlavná prevádzkareň nachádzajúca sa v zahraničí, nie je v súlade s právom Spoločenstva.

Takéto opatrenie, ktoré zaťažuje daňové plnenia dotknutých platiteľov, je podľa Komisie Európskych spoločenstiev v rozpore s ustanoveniami a zásadami, ktoré sú základom už citovaných smerníc v oblasti DPH, na základe ktorých zahraničný platiteľ, ktorý má v Taliansku stálu prevádzkareň a ktorý z takejto

prevádzkarne v Taliansku uskutočňuje obchodné operácie, musí mať možnosť využiť normálny mechanizmus odpočtu upravený v šiestej smernici, aj keď niektoré obchodné operácie musela vykonať priamo hlavná prevádzkareň.

(¹) Ú. v. ES L 331, s. 11; Mím. vyd. 09/001, s. 79.

(²) Ú. v. ES L 326, s. 40; Mím. vyd. 09/001, s. 129.

(³) Ú. v. ES L 145, s. 1; Mím. vyd. 09/001, s. 23 – Šiesta smernica Rady 77/388/EHS zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu – spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia.

Žaloba podaná 3. júna 2008 – Komisia Európskych spoločností/Fínska republika

(Vec C-246/08)

(2008/C 209/43)

Jazyk konania: fínčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločností (v zastúpení: P. Aalto, D. Triantafyllou, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Fínska republika

Návrhy žalobkyne

Žalobkyňa navrhuje,

— určiť, že Fínska republika si nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 2 ods. 1, ako aj z článku 4 ods. 1, 2 a z článku 5 šiestej smernice o DPH 77/388/EHS (¹) tým, že za právne poradenstvo poskytované štátnymi kancelármi právnej pomoci (štátnymi právnymi poradcami zamestnanými v týchto kanceláriách) za čiastočnú úhradu nevyberá nijakú daň z pridanej hodnoty, zatiaľ čo podobné služby poskytované súkromnými právnymi poradcami dani z pridanej hodnoty podliehajú,

— zaviazat Fínsku republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Vo Fínsku si príjemca právnej pomoci môže na svoju podporu v súdnom konaní zvoliť buď štátneho alebo súkromného právneho poradcu. V tomto prípade sú služby poskytované štátnym právnym poradcom za čiastočnú úhradu oslobodené od dane z pridanej hodnoty, zatiaľ čo služby poskytované súkromným právnym poradcom za čiastočnú úhradu dani z pridanej hodnoty podliehajú. Podľa názoru Komisie v tomto prípade ide z hľadiska dane z pridanej hodnoty o rozdielne zaobchádzanie

s rovnakými službami, ktoré má vplyv na vlastné zdroje Spoločenstva.

Služby štátnych kancelárií právnej pomoci v súdnom konaní nepatria do pôsobnosti článku 4 ods. 5 prvého pododseku šiestej smernice o DPH. Nepochybne by tieto služby v dôsledku toho boli oslobodené od dane z pridanej hodnoty, ak by neboli poskytované za odmenu. Pokiaľ ale príjemca právnej pomoci za ne platí odmenu, nemožno služby štátnych kancelárií právnej pomoci považovať za služby oslobodené od dane z pridanej hodnoty.

Podľa článku 4 ods. 5 druhého pododseku smernice o DPH sa verejnoprávne orgány zúčastňujú činností a plnení ako zdaniteľné osoby v prípadoch, keď by iné zaobchádzanie viedlo k výraznému narušeniu voľnej súťaže. Aj keď by sa vychádzalo zo skutočnosti, že štátne kancelárie právnej pomoci v súvislosti s právnym poradenstvom vykonávajú činnosť ako štátne orgány, zaobchádzanie s nimi ako s osobami nepodliehajúcimi dani by v uvedených prípadoch viedlo k výraznému narušeniu voľnej súťaže. Z tohto dôvodu musia byť považované za zdaniteľné osoby podliehajúce dani z pridanej hodnoty.

(¹) Ú. v. ES L 145, s. 1; Mím. vyd. 09/001, s. 23.

Žaloba podaná 9. júna 2008 – Komisia Európskych spoločností/Helénska republika

(Vec C-248/08)

(2008/C 209/44)

Jazyk konania: gréčtina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločností (v zastúpení: Eleni Tserepa-Lacombe a A. Markoulli)

Žalovaná: Helénska republika

Návrhy žalobkyne

— určiť, že Helénska republika si nespĺnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 4 ods. 2 písm. a) a c), článku 5 ods. 2 písm. c), článku 6 ods. 2 písm. b) a článkov 10, 11, 12, 13, 14, 15, 17, 18 a 26 nariadenia (ES) č. 1774/2002 (¹) Európskeho parlamentu a Rady z 3. októbra 2002, ktorým sa stanovujú zdravotné predpisy týkajúce sa živočíšnych vedľajších produktov určených pre ľudskú spotrebu,

— zaviazat Helénsku republiku na náhradu trov konania.